

၅၁၆

ယုံကြည်စွာဖြင့်

C o v e r : I d e a K y a w

အခန်း (၁)

ခုနစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်အပိုင်းခြားက အရာရာကို ပြောင်းလဲစေနိုင်ပါသလား။ လွတ်လပ်ခြင်း ကို နှစ်သက်စွာ ခံစားမိပေမဲ့ တကယ်ပဲ ကျေနပ်နေတာလား ဝေခွဲမရ။

နာကြည်းမှုကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်လာသည် ။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်မကျပါ။ ဒေါသစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်၊ ကြေကွဲစိတ်တွေဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ငိုကြွေးပြီးခဲ့သော မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ဆိုတာ မရှိတော့။

"ပန်"

နူးညံ့ခြင်းတွေ ထုံလွှမ်းထားသည့် ခေါ်သံ။ လှည့်မကြည့်ခင်ကတည်းက စံချိန်ညီ ဆိုတာ ပန် သိနေပါသည် ။

မထူမပါး ညီညာသွယ်တန်းသော မျက်ခုံးတွေနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ မျက်ဝန်းကြည်လဲ့လဲ့ တွေ့က ပန်ကို ကြည့်နေသည် ။ နှာတံစင်းစင်းက အဖျားမှ လုံးလုံးသွယ်သွယ်လေးကျလျက် စိုရဲရဲ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေသည် ။

ဆံပင်တွေကို သပ်ရပ်စွာ နောက်လှန်ဖွီးထားပြီး စပို့ရှပ် လက်တိုလေးနှင့် မီးခိုးရောင် စတိုင်ဘောင်းဘီကို သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

အနည်းငယ် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သွားသလို ရှိပေမယ့် ဟိုအရင်က အ

တိုင်း ချောမွေ့နုဖတ် နေဆဲပါပဲ။

မျက်ဝန်းခြင်းဆုံအောင် တမင်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြုံးပြမိသည် ။ ပန်းဦးပန် ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အတိဒုက္ခရောက်နေခဲ့ချိန်မှာ ရှင်တို့ ဘဝတွေက အပူအပင် သောကကင်းကင်းနဲ့ ငြိမ်းချမ်းနေခဲ့ကြတာပဲ။

တကယ်တော့ ပန် ရဲ့ ဘဝက သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ နာမည်တစ်လုံးပါ သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်တွင်းဒဏ်ရာက ဘယ်လောက် ပြင်းထန်ပါသလဲ။

အဆိပ်ထုတ်တတ်တဲ့ မြွေတစ်ကောင်လို ပြန်တွေးတိုင်း အမျက်ဒေါသတွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့ရတာလေ။

"ပန် ပန်ကို ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပန်းအိမ်တော်ကို ကိုယ်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ ပန်ရယ်"

"စံချိန်ညီ ရှင့်ကို ပန် အပြတ်ပြောထားတယ်နော်၊ ပန် ပန်းအိမ်တော်ကို ဘယ်တော့မှ ခြေဦးမလှည့်ဘူးဆိုတာ ပန်ကို ထပ်တောင်းဆိုဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ၊ ပန် ပြောထားတာတွေ ရှင် မစီစဉ်ပေးနိုင်ရင်လည်း ရတယ်"

"ပန်ရယ် ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် ခေါင်းမာနေရတာလဲ၊ ပန် တောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း ကိုယ် စီစဉ်ပေးထားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ပန်ဆန္ဒအတိုင်း ဒီကိစ္စကို ဖေဖေကော အန်တီမြိုင်ပါ လုံးဝ မသိပါဘူး"

ပန်က ကျေနပ်စွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတွေ တွန့်ကွေးသွားရုံ ပြုံးသည် ။ ထိုအပြုံးလေးတွေကို စံချိန်ညီ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာ ဟိုအရင်ကတည်းကပါ။

"အိုကေ စံ စံကို ပန် သိပ်ကျေးဇူးတင်သွားပြီ သိလား"

အရင်ကလို တရင်းတနှီး ခေါ်သံကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးခြင်း ကို ခံစားရသည်။ နဖူးပြေပြေလေးကို ပေါ်လွင်အောင် ဆံပင်တွေကို အ နောက်မှ စု၍ သားရေ ပျော့ကွင်းလေးနှင့် ချည်နှောင်ထား၏။

မျက်ခုံး ကွေးကွေးလေးတွေအောက်က မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီး တွေ လှုပ်ရှားသွားတိုင်း ရင်ခုန်ခဲ့ရတာက အခါခါ။

အသားအရည် အနည်းငယ် ညှိသွားသယောင်ရှိပေမယ့် ဝိုတောင်ကြည့်ကောင်းသလို ခံစားမိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာက ပန့် အမူအရာ။ အရင်ကဆို အခြယ် အသ ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးက မာန်မာန ကင်းစင်သည်။ ။ အမြဲတမ်းချစ်စဖွယ် ပြုံးနေတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက သူ့အတွက် တော့ တစ်သက်စာ အမှတ်တရပါပဲ။

"စံ ပန့် နားချင်ပြီ တိုက်ခန်းသော့ ပေးပါ"

"ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့ ပန့်ရဲ့ "

"စံ ခုချိန်မှာ ပန့် တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်၊ ပန့်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို စံ နားလည်ပေးပါလား"

စံချိန်ညီ ဘာစကားမှ မဆိုတော့၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သော့တွဲကိုနှိုက်၍ ကမ်းပေးလိုက် သည်။ ။

အမှတ် (၃၁)၊ အခန်း (B-6) ပျားရည်ကုန်းလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်ဟု ပလတ်စတစ်ကဒ်လေးမှာ ရေးထားတာမို့ ပန့် မေးစရာတောင် မလိုပါ။

"ကျေးဇူးပဲ ပန့် သွားတော့မယ် စံ"

"နေဦးလေ ပန်၊ ပန် အငှားကား တစ်စီး ငှားသွားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ရော့

"

စံချိန်ညီ ကမ်းပေးသော ငွေတစ်ထပ်ကို တဒင်္ဂကြောင်နေပြီးမှ လှမ်း ယူလိုက်မိသည်။ ။

"ပန့်အတွက် ကိုယ် လိုလေသေးမရှိ စီစဉ်ပေးထားတယ်၊ ဘဏ်စာ အုပ်လည်း ပေးထားတယ်၊ ပန် စိတ်ပြေလောက်ရင် ကိုယ်လာခဲ့ပါဦးမယ်"

"ဒီရက်တွေမှာ ပန် ဘယ်သူနဲ့ မှ မတွေ့ချင်ဘူး၊ စံ၊ အသားမကျသေး တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အချိန်ယူရဦးမယ်၊ ပန် တွေ့ချင်တဲ့ အချိန်ကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်"

"ကောင်းပါပြီ ပန်၊ ပန့်ဆီက ဖုန်းကို ကိုယ် မျှော်နေမယ်"

ပန့်အလိုကျ ခေါင်းညိတ်ဆိုရှာသည့် စံချိန်ညီကို နှုတ်ဆက်ရင်း ပန် လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဟန်ဆောင်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလှပါတယ် စံချိန်ညီရယ်။ သိုးငယ် လေးလို နူးညံ့ဖြူစင်တဲ့ ရှင်တို့ ပန် ကြမ်းရှတဲ့ စကားတွေ မသုံးနှုန်းချင် တာ အမှန်ပါ။

အခြေအနေအရ ပြောနေရပေမယ့် ပန့်အပေါ် အမြဲတစေ အလျော့ ပေးခဲ့တဲ့ စံကို ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း အမှတ်တရရှိနေခဲ့တာ အရင်ကတည်းကပါ။

ပန် နာကြည်းမှုထဲမှာ စံ ရှိမနေခဲ့တာ သေချာပါတယ် စံ။ ပန် ဘက် က ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု ဆိုတာကို စံ နားလည်နိုင်မယ်လို့ ပန် ယုံကြည်မိတယ်

။

ဒါပေမဲ့ စံဘက်က တားမြစ်လာမှာ ကို ပန် ကြိုသိနေတယ်လေ။ ပန်
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ စံရယ်။

အခန်း (၂)

အခန်းထဲကို ခြေချလိုက်မိသည် နှင့် ပန် မျက်တောင်မခတ်ချင်တော့
။ ကျွန်းညှိုကွက်တွေနှင့် ပါကေးအခင်းက ပန် ရုပ်ပုံကို ပြန်မြင်နေရသ
ည် ။ အုန်းခွံရောင် ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးတွေဖြင့် ဧည့်ခန်းက ထည်ထည်ဝါဝါ
။

ကနုတ်ပန်းတွေနှင့် ဧည့်ခန်းစားပွဲထက်ရှိ ပန်းအိုးဖြူဖြူလေးထဲမှာ
နှင်းဆီပန်းတွေ ထိုးစိုက်ထားတာ ရှုမငြီးဖွယ်။

ရှိုးကေ့အပြည့် ပန် နှစ်သက်သည့် အရပ်ကလေးတွေက ကြိုဆိုနေသ
ည် ။ ခေါင်းရင်းမှာ တော့ မြန်မာမှုလက်ရာတွေဖြင့် ဘုရားစင်က ကျက်
သရေ ရှိလှသည် ။

အသင့် ဖွင့်ထားသော အခန်းရှိ အခန်းဆီးစကို ဖယ်ကြည့်တော့ ပန်း
နုရောင် မွေ့ရာကြီးက ဆီးကြိုနေ၏။ ပြတင်းပေါက် အားလုံးကိုအပြာနု
ရောင် ခန်းဆီးစတွေဖြင့် ကာရံထားသည် ။ အဲကွန်းတစ်လုံးတောင် တ
ပ်ဆင်ပေးထားသေးသည် ။

ပန်းအိမ်တော် အိမ်ကြီးနှင့်စာလျှင် နိမ့်ကျသေးပေမဲ့ ပန်ကျေနပ်ပါ
သည် ။ ပန် စိတ်ကြိုက်တွေကို စံ သတိတရရှိနေတာ တွေးပြီးပြီးမိသေး
သည် ။

နွမ်းလျလျ ဖြစ်နေတာမို့ ရေချိုးခန်းကို ရှာဖွေမိသည် ။ ရေချိုးခန်းကို

တွေ့တော့ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ရေပန်းကိုဖွင့်၍ လွတ်လပ်စွာ ရပ်နေမိသည်။ အခုလို မနေရတာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

အားရအောင် ချိုးပြီးမှ အသင့်တွေ့ရသော မွေးပွဲ သဘက်ရှည်ကြီးကို ရင်ညွန့်ထိ ရစ်ပတ်၍ ထွက်ခဲ့သည်။

ဗီရိုတစ်လုံးအပြည့် အဝတ်အစားတွေထဲက ပန်းနုရောင် ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ပန် ရွေးချယ် ဝတ်ဆင်မိသည်။

ဗိုက်ထဲမှ တကျွတ်ကျွတ် မြည်၍ ဆာလောင်မှု ဝေဒနာကို ခံစားရတော့ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

အသားဘူး၊ ငါးသေတ္တာဘူးတွေ၊ အချိုရည်ဘူး၊ ကြက်ဥနှင့် မနွေလောက်က ကြိုတင်ဝယ်ထားပုံရသော အသီးအရွက်တွေ အပြည့်။

ချက်ပြုတ် စားသောက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းဆိုဖာထက်တွင် အေးအေးလူလူ ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။

ပန်အတွက်ဆိုလျှင် အငြိအငြင်မခံတတ်တဲ့ စံချိန်ညီ အသွင်ကိုမြင်ယောင်မိတော့ ကျေနပ်မိသည်။ သူ ဘာတွေ စီစဉ်ထားဦးမလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလာသည်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ အပြည့်နှင့် မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ဟန်းဖုန်းလေး တစ်လုံး။ ခုတင်ဘေးက မီးခံသေတ္တာလေးကို ဖွင့်ကြည့်မိတော့ တစ်ထောင်တန်၊ ငါးရာတန်တွေ အပြည့်ဖြင့်ဘဏ်စာအုပ်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

ပန်းဦးပန်အတွက် စံချိန်ညီရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေတဲ့ လား။ ဝမ်းနည်းပါတယ် စံချိန်ညီ။

စံချိန်ညီရဲ့ တုန့်ပြန်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ ပန်ရင်ထဲက အစိုင့်အခဲက ကြေ

ပျက်သွားမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ။

ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး သိလိုက်ရတဲ့ အသိတစ်ခုတည်းနဲ့ တင် ပန့်အသည်းက မာတတ်ခဲ့ပါပြီ။

ပန့် ချစ်ခင်ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ လူတွေက ပန့်ကို ရက်စက်သွားမှာ ကို ကြိုမသိခဲ့တာ ပန့် ခံခဲ့ ပျော့ညံ့ခဲ့လို့ ပါ။

ဒေါ်လေးမြိုင် အန်ကယ်သိန်း ပြီးတော့ အချစ်ရဆုံး ချစ်သူကတောင် ရက်စက်ခဲ့သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။ ။

တစ်သက်လုံး ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေမှာ သေချာ၏။ စံချိန်ညီကိုတော့ ပန့် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါသည်။ ။ ပန့်အပေါ်မှာ အပြစ်ကင်းသလို လူတိုင်းအပေါ် ဆက်ဆံရာမှာ လည်း သူ့နှလုံးသားက အဖြူထည်လေးသာ။

ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်သိန်း ဆိုတာ စံရဲ့ သွေးရင်းချာ ဖခင်တစ်ယောက်လေ။ ခဲမှန်ဖူးသည့် စာသူငယ်မို့ သံသယထားတာ ပန့် လုံးဝ မမှားဟု ထင်သည်။ ။

စံချိန်ညီ ဘာကို မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတာ ပန့် သိပါသည်။ ။ ပန့်ဘက်က နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့၊ ကျေအေးပေးဖို့ ပေါ့။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။

လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ကျေအေးပေးလိုက်ရမတဲ့ လား။ ဘယ်လောက် ခါးသီးတဲ့ ဒဏ်ရာလဲဆိုတာ ကြုံဖူးမှ သိပါလိမ့်မည်။ အဲဒီတော့ စံကိုလည်း ပန့် မယုံတာ အပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။

ပန့်ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း နစ်ဝင်နေပါသည်။ ။ ထိုဆူးကိုနှုတ်ယူဖယ်ရှားပစ်လိုက်မှ ပန့် ဘဝ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားလိမ့်မည်။

သာမန်အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မေ့ပျောက်သွားဖို့ လွယ်ကူပေမဲ့ ပန်းဦးပန်က သိက္ခာတရားတွေပါ ပေးဆပ်လိုက်ရတာပါ။

ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမဲ့ မနေ့က အတိုင်းပဲ။

အခန်း (၃)

"ကောင်လေးက ခင်စရာကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့ ၊ သမီးနဲ့ သက်တူ ရွယ်တူပဲ၊ ဆယ်တန်း ဖြေထားတာတဲ့ ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာ လည်း ဝင်ကူ နေတာသာ ကြည့်၊ ခြံသန့်ရှင်းရေးကအစ လုပ်တယ်၊ ပန်းပင်တွေလည်း ဝါသနာပါပုံရတယ် သမီးရဲ့ "

"ဒေါ်လုံးက သိလှချည်လား၊ ဟိုက ရောက်တာ ဘာကြာသေးလို့ လဲ"

"သမီးလေးဘုရားဖူး ထွက်သွားပြီး နောက်နေ့ပဲ မမြိုင်တို့ ယူလိုက်ကြတာလေ၊ ရောက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ ခြံစောင့်ကြီး ဦးနီ တော့ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်နေတာ ဒေါ်လုံး အမြင်ပဲ"

ဒေါ်လုံး စကားကြောင့် ပန် ပြုံးမိသေးသည် ။ ဒေါ်လေးမြိုင်နဲ့ တူ တော်စပ်နေသူဆိုတော့ မပတ်သက်ချင်လို့ မဖြစ်တာ သေချာနေပြီ။

ဒေါ်လေးမြိုင် လက်ထပ်လိုက်သည့် ဦးသိန်းဆဏ်းကလည်း ဒေါ် လေးမြိုင်ရဲ့ ငယ်ရည်းစားဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။

ပန့်ကို ဒေါ်လေးမြိုင်က အိမ်ထောင်ပြုမည့်အကြောင်း ကြိုတင်အသိ ပေးထားခဲ့သည် ။ ပန့်အနေနဲ့ တော့ ဒေါ်လေးမြိုင်ကို အသက်ကြီးမှ အပူ မရှာစေချင်တာတော့ အမှန်။

တားရမှာ မဟုတ်မှန်း သိနေခဲ့၍ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဘုရားဖူးလိုက် သွားပြီး ရှောင်နေခဲ့မိတာ ဖြစ်သည် ။ ပန့်နှင့် သက်ရွယ်တူ ကောင်လေး

တစ်ယောက် ပါလာမှာ ကိုတော့ မသိခဲ့။

ဒါကြောင့် ဒေါ်လုံးကို မေးမြန်းနေမိခြင်း ဖြစ်သည် ။ ပုံစံကြည့်ရတာ တော့ ရည်မှန်ပုံရသည် ။ ပန် ဒေါ်လေးမြိုင်ကို အပြစ်မဆိုချင်ပါ။

မီးဖိုခန်းကို ကျော်၍ နောက်ဖေးပေါက်မှ ပန်းခြံထဲ ဆင်းခဲ့သည် ။

စွပ်ကျယ် ချိုင်းပြတ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဒူးဖြတ်ဝတ်ဆင်ထား သော သူ့ပုံစံက ယောက်ျားပီသသည် ။

ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့ လက်မောင်းသားတွေက ဖုထစ်နေသည် ။ ဆံပင်တိုတိုဖြင့် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းက ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်နှင့် လိုက်ဖက်သည် ။ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေတာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေပုံရသည် ။

"စံချိန်ညီ"

မျက်နှာမှ ချွေးစတွေကို ပွတ်သုတ်ရင်း မော့ကြည့်သည် ။ ပြေပြစ်သော နဖူးပြင်ထက်မှာ ဆံနွယ်တချို့ တွယ်ကပ်နေ၏။

စိမ်းညိုညို မျက်ခုံးတွေအောက်ရှိ မျက်ဝန်းကြည်ကြည်တွေက ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် ပန်ကို ကြည့်နေသည် ။

နှုတ်ခမ်းထူထူ ပြည့်ပြည့်တွေက မဝံ့မရဲပြီးပြဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုကြည့်ပြီး ပန် အလျင်အမြန် ပြုံးပြမိသည် ။

"တို့ ကို သိတယ်မို့လား အန်တီမြိုင်ရဲ့ တူမ ပန်းဦးပန်လေ"

စံချိန်ညီက ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်ရင်း အပြုံးရိပ်မပြယ်သေးသော မျက်နှာဖြင့်

"အန်တီမြိုင်က စရောက်တဲ့ နေ့ကတည်းက ဓာတ်ပုံပြပြီးပြောပြ

ထားလို့ တို့ သိပါတယ် ပန်းဦးပန်"

ရိုးသားအေးဆေးသော သူ့အသွင်ကိုကြည့်ပြီး ပန် သဘောကျသွားသည်။ ။

"အိုကေ ဒါဆို မိတ်ဆက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ အခုဆို ပန်နဲ့ စံချိန်ညီက မောင်နှမ တော်စပ်သွားပြီလေ၊ ဒီတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ ခေါ်ကြတာပေါ့၊ ပန်ကို ပန်လို့ ခေါ်၊ ပန်ကလည်း စံချိန်ညီကို စံလို့ ခေါ်မယ် ဘယ်လိုလဲ"

"အင်း ကောင်းပါပြီ ပန်ဦး အဲ ပန် ပန်နဲ့ မဆိုင်အထိ တို့ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ"

"စံက ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲဟင်"

"ပန်းအိမ်တော်ရဲ့ အရှင်သခင်မလေးပန်းဦးပန်က ကိုယ်တို့ သားအဖကို ကြည်ဖြူပါ့မလား ဆိုတာကိုပေါ့"

ပန်က သဘောကျစွာ ပန်းသားလေးတွေ လှုပ်ရမ်းသွားအောင် ရယ်မောပစ်လိုက်ပြီး

"အဟင်း ဟင်း အမှန်ပြောရရင်တော့ ပန်က ဒေါ်လေးကို အပျိုကြီးပဲ လုပ်စေချင်တာ၊ ငယ်ရည်းစားဟောင်းဆိုတာနဲ့ လက်ခံလိုက်တာလေ"

"ဖေဖေကလည်း တို့ ကို ပြောပါတယ်၊ သူ့ ငယ်ရည်းစားက တူမလေးကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အပျိုကြီးဆိုတာ"

မောင်နှမရင်းတွေလို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောဖြစ်သည် ။ စံချိန်ညီကို ပို၍ ပန် ခင်မင်သွားသည်။ ။

"စံ ရှိနေတော့ ပန်အတွက်တော့ ပျင်းဖို့ ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်

တော့ဘူး သိလား၊ ကြက်တောင်ရိုက်လို့ လည်း ရတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် တင်းနစ်ကစားမလား၊ ဘောလုံးကန်မလား ပျော်စရာကြီး"

"ဟင် ပန်က ဘောလုံးကန်တယ် ဟုတ်လား"

"ပန် မလုပ်တတ်တာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အားကစားရော ပညာရေးရော ထူးချွန်ပြီးသား၊ မယုံရင် အောင်စာရင်းထွက်ရင် စောင့်ကြည့်လိုက်"

ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကိုမော့၍ ပြောနေတာကြောင့် ပန်ကို စံချိန်ညီ သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ။

"ဘာလဲ စံက မယုံလို့ လား၊ မယုံရင် လောင်း လိုက်လေ၊ စံနဲ့ ပန် ဘယ်သူ ဂုဏ်ထူးပိုသာမလဲဆိုတာ"

"အာ ယုံပါတယ် ပန်ရယ် ယုံပါတယ်"

စံချိန်ညီ ပြာပြာသလဲ ငြင်းဆိုမိပေမယ့် မချောက မလျှော့။

"မရဘူးစံနဲ့ ကို လောင်းကြေးထပ်မှ ကို ဖြစ်မယ်၊ ဂုဏ်ထူးများ တဲ့သူက နည်းတဲ့ သူကို ဝယ်ကျွေးကြေး"

"ပန် ပြောတာ မှားနေပြီနဲ့ တူတယ်"

"မမှားဘူး အားငယ်ဝမ်းနည်းသူကို အနိုင်ရတဲ့ သူက ဝယ်ကျွေးမှ တရားမျှတမှာ ပေါ့"

ချစ်စရာ စိတ်ဓာတ်လေးကို သိရချိန်မှာ ပဲ ပန်ကို ပို၍ ခင်မင်သွားသည်။ ။

"ပန် ပြောတာ မျှတတယ်၊ တို့ လက်ခံတယ်"

"စံကိုလည်း တို့ ပိုခင်သွားပြီ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ပန်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

"ဘာလဲ ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပဲလား"

"အင်း ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသူတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ အလယ်တန်း ကျောင်းသားဘဝလောက် ကတည်းက ခင်လာတဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလေ"

"တို့ လည်း ခင်ချင်ပါတယ်၊ ပန့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ တို့ ရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့"

"မနက်ဖြန် သူတို့ အိမ်မှာ ဝါးတီးရှိတယ်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမှာ စံကို ပန့် ဝင်ခေါ်မယ်"

စံချိန်ညီ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ပန့်က ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့်

"ပန့် သွားပြီ စံပါ လိုက်လာမယ့်အကြောင်း ပိုင်ကို ကြိုအသိပေးထားလိုက်မယ်"

ပန့် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာပြီး ကျန်ခဲ့သလိုလို၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိဘတွေ မရှိတော့သည့် ပန်းဦးပန့်ကို သူ သနားမိခဲ့သည် ။ မြောက်မြားစွာသော ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည့် သူမကို ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်မလေးဟု ထင်ခဲ့သည် ။

မဆိုးလျှင်တောင် မာနတော့ ကြီးမည်ဟု တွေးထင်ခဲ့သည် ။ ယခုလို ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ အခါကျတော့ ပန်းဦးပန့်က သူ့ကို စိုးမိုးသွားခဲ့သည် ။

နုလုံးသားက လှုပ်ခတ်သွားခဲ့တာကို သတိထားမိပါသည် ။

တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး ဘာကြောင့်လဲ။

အခန်း (၄)

"ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း"

"စံ မထသေးဘူးလား နင် တော်တော် အိပ်ပုပ်ကြီးပါလား ထတော့"

ပန်ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ် စူးစူးလေးကြောင့် စံချိန်ညီ ခုတင်ပေါ်က အမြန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။ နိုးနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဆောင်းနံနက်ခင်းမို့ ကွေးကောင်းကောင်း နဲ့ ဆက်မှိန်းနေခဲ့မိတာ။

"လာပြီ လာပြီ ငါ နိုးနေပါပြီ ပန်ရဲ့ "

အခန်းတံခါးကို အမြန်ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း ပြောလိုက်ရသည်။ ။ သူ မနိုးသေးဘူးအထင်ဖြင့် တံခါးကို ထုရိုက်နေတာ တစ်အိမ်သားလုံး လန့်နိုးသွားလောက်သည်။ ။

"ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲ စံရယ်၊ ငါတောင် ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ"

အလိုမကျဟန်လေးဖြင့် ပန်ကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ အနီရဲရဲ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာလေးနှင့် ကွာတားဘောင်းဘီ ကာကီရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ မိတ်ကပ် ပါးပါးလေးပေါ်မှာ ပေါင်ဒါမှုန်မှုန်လေးကို ဖို့ထားသော မျက်နှာလေးက နုဖတ်နေသည်။ ။

သတိလက်လွတ် ကြည်နူးမိတာကြောင့် ပန် မျက်နှာလေးရဲ၍ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ။ သူလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်

"အစောကြီး ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အပြင်ဘက်မှာ နှင်းတောင် မကွဲသေးဘူး"

"ဘယ်က စောရမှာ လဲ၊ ခုနစ်နာရီ နှစ်ဆယ်တောင် ရှိနေပြီ စံ၊ ရေမိုး ချိုး ပြင်ဆင်မှာ နဲ့ ဆို ရှစ်နာရီ ထိုးပြီပေါ့၊ အမြန်လုပ် တော်ကြာ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲစားဖို့ နောက်ကျရင် ပိုင် စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်"

သွန်းဆက်ပိုင်တို့ အိမ်က ဝါဆိုသင်္ကန်းအလှူကို သွားဖို့ ပြောနေတာ မှန်း နားလည်လိုက်သည် ။

"ဒါဆို ခဏလေးစောင့် စိတ်ချ မကြာစေရဘူး"

"ဟုတ်ပြီ ပန် ဧည့်ခန်းက စောင့်နေမယ်နော် မြန်မြန်လုပ်"

ကိုယ်သင်းရနဲ့ သင်းသင်းလေးတွေကို ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး ပန် ထွက်ခွာသွား တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နှိမ်းလျကျန်ခဲ့သည် ။

သူ ရေလဲပုဆိုးတစ်ထည် ဆွဲယူကာ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် သူ့ကို ဖေဖေက မြင်တော့

"စောစောစီးစီး ရေချိုးမလို့ လား သားရဲ့ "

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ပန်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အလှူကို လိုက်သွားမလို့ လေ"

ဖေဖေပုံစံက ကျေနပ်သွားတာ သိသာထင်ရှားသည် ။ ပန်းဦးပန်နှင့် အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ခင်မင်သွားမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံမရ။

"သားနဲ့ ချာတိတ်မ ရင်းနှီးနေပြီလား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ ချင်း ခင်ခင်မင်မင်ရှိနေတာ ဖေဖေတို့ သဘောကျတယ်"

"ပန်က ခင်စရာကောင်းပါတယ် ဖေဖေ၊ သားကိုလည်း သူကခင်တ

ယံလေ"

"မြိုင် သိရင်လည်း ဝမ်းသာရှာမှာ သားရဲ့ ၊ သားတို့ လူငယ်ချင်းပြေလည်တာ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ ကဲကဲ နောက်ကျနေဦးမယ်သား ရေချိုးတော့"

ဖေဖေ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် ရေအိမ်ဘက် ထွက်သွားတော့ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည် ။ ဆောင်းမနက်ခင်းကြီးမြို့ ချမ်းစိမ့်နေပေမဲ့ ရေပူရေနွေး နှစ်သက်ရာကို ချိုးနိုင်သည် ။

ပန်းအိမ်တော် စံအိမ်ကြီးရဲ့ ပြည့်စုံခမ်းနားမှုက လိုလေသေးမရှိ။ ဖေဖေနှင့်သူ့ဘဝက ကံကောင်းလွန်းသည် ဟု ဆိုရမည်။

မေမေရှိစဉ်က သူတို့ မိသားစုဘဝက ခြံနှင့်တိုက်နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည် ။ သူ ဆယ့်ငါးနှစ်သားမှာ မေမေ တိမ်းပါးခဲ့သည် ။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက ဖေဖေလက်ထက်မှာ အရှုံးပေါ်ခဲ့သည် ။

စိတ်လေနေသော ဖေဖေသည် အသောက်အစားတင်မက လောင်းကစားပါ ဖက်လာတော့ တစ်နှစ်လောက်မှာ ပဲ ခြံနှင့်တိုက်ကိုပါ ဆုံးရှုံးရမည့် အခြေအနေ ဆိုက်ခဲ့ရသည် ။

ခြံနှင့်တိုက်ကို ရောင်းချပြီး ဆင်ခြေဖုံးဘက်မှာ အိမ်လေးတစ်လုံး ဝယ်၍ နေထိုင်ရသော အခြေအနေ ရောက်ခဲ့ရသည် ။

တကယ်တော့ ပန်းအိမ်တော်နှင့်တကွ ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံးက ပန်းဦးပန်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေသာ။ အန်တီမြိုင်က ခေတ္တ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရုံ ဖြစ်သည် ။

ဒါကို ဖေဖေကော အန်တီမြိုင်ပါ နားလည်နေခဲ့၍ သူနှင့်ပန်းဦးပန်

ကို နီးစပ်စေချင်ကြတာကို သူ နားလည်နေမိသည်။ ။

သူ့ဘက်ကတော့ ပန်းဦးပန်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ရိုးသားစွာပဲ ရှိနေချင်သည်။ ။

ရင်မောရပါလား ပန်ရယ်။

အဖြူရောင် တီရှပ်ပေါ်မှာ ချည်သားအနွေးထည် အစိမ်းနုရောင် လေးနှင့် sky blue ရောင် ဂျင်းပန်အရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ကို ပန်းဦးပန် စိုက်ကြည့်ရင်း

"စံက မြန်သားပဲ၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်တောင် မကြာဘူး"

"ယောက်ျားလေးပဲ ပန်ရဲ့ ဘာပြင်ဆင်စရာလိုလို့ လဲ၊ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ၊ ခေါင်းဖြိုးပြီးရင် ပြီးပြီပေါ့"

"ပန့်အတွက်တော့ ဆန်းနေလို့ ပါ၊ ပိုင်ဆိုရင် အနည်းဆုံး နာရီဝက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတယ်၊ စိတ်ရှည်ချင်စရာကို မရှိဘူး"

ပန် ရိုးသားစွာ ဆိုနေပေမယ့် သူ ရှက်ရွံ့နေမိသေးသည်။ ။ ပန်က သတိထားမိပုံပင်မရ။ ဂျာနယ်ကို ပစ်ချပြီး နေရာမှာ ထရပ်လိုက်ပြီး

"အပြင်ဘက်မှာ နှင်းတွေ သိပ်ကျနေတယ်၊ ခဏလေး စံဦးထုပ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

သူ ဘာမှ မပြောနိုင်ခင် ပန် အိမ်ခန်းထဲ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ ။ ပြန်ထွက်လာတော့ နီနီရဲရဲ လျှာထိုးဦးထုပ်လေးကို ဆောင်းလျက် လက်ထဲ

က အဖြူရောင် ဦးထုပ်လေးကို ကမ်းပေးသည်။ ။

"ရော့ ပန်ရဲ့ လက်ဆောင် ပန်က ရှော့ပင်ထွက်တိုင်း ဦးထုပ်နှစ်လုံး လောက်တော့ ဝယ်နေကျ၊ စံ ယူလိုက်တော့"

"ရပါတယ် ကိုယ် ဆောင်းလေ့ ဆောင်းထ မရှိဘူး၊ ပန်ပဲ ဆောင်းပါ"

"မရဘူးမရှိလည်း ဆောင်း အပြင်မှာ ဒီလောက် နှင်းတွေကျနေတဲ့ ဟာ"

အတင်း ထိုးပေးနေတာကြောင့် သူ လှမ်းယူလိုက်ရသည်။ ။ ဆင်ဝင် အောက် ရောက်တော့ ဂျပန်ဘီးလေးတစ်စီးကို တွေ့ရ၏။

"စံ စက်ဘီးနှင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ပိုင့်အိမ်က သိပ်မဝေးဘူး စက်ဘီးနဲ့ ပဲ သွားကြတာပေါ့"

သူ ဘာစကားမှ မဆိုတော့ဘဲ ပန် အလိုကျ စက်ဘီးကို နှင်းထွက်ခဲ့ ၏။ ခြံတံခါးက အထွက်မှာ ပန် လက်တစ်ဖက်က သူ့ညာဘက်ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ လှမ်းကိုင်သည်။ ။ သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်မှ နှိုး မသိ။

မိန်းကလေးတွေနှင့် တရင်းတနှီး မဆက်ဆံဖြစ်သော သူ့အတွက် ရှက်ရွံ့နေမိသလိုလို ပျော်နေသလိုလို။

"ညာဘက်ကို ချိုး၊ လေးလမ်းမြောက်ရင် ကွေ့ဝင်လိုက်၊ အဲဒါ ပိုင်တို့ လမ်းပဲ"

ရိုးသားစွာ လမ်းညွှန်နေသော ပန်ကြောင့် မရိုးသားသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို မလုံမလဲ ဖြစ်ရသေးသည်။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရင်းနေရတာ စိတ်မသက်သာလှ။

ပန်ဆီက တစ်ချက် တစ်ချက် လွင့်ပျံ့လာတဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့ကြောင့် သွေးကြောတွေ ပြောင်းပြန် စီးဆင်းသွားမတတ်။

ပန် ညွှန်ပြရာ အဝါနုရောင် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် ခြံဝင်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ပန် တို့ လောက် မကြွယ်ဝပေမယ့် ပန်တို့ နီးနီးရှိသော အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုပင်။

စက်ဘီးလေးကို ထိုးရပ်လိုက်သည် နှင့် ပန်က အလိုက်သင့် ခုန်ဆင်ပြီးနေပြီ။

"နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်မှ ပန် ရောက်မလာရင် ကိုယ် ဖုန်းဆက် ခေါ်တော့မလို့ "

အရှေ့တို ဘေးတို ဆံပင်တွေကို ဂျယ်လိမ်း၍ သပ်ရပ်စွာထောင်ထားသည်။ ဖြူညွှ၍ နုဖတ်သော မျက်နှာက ရှင်းသန့်နေသည်။ အော်တာရှပ် စိမ်းနုရောင်အကွက်နှင့် ဂျင်းပန် မှိုတက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုသူသည် သွန်းဆက်ပိုင်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"သေချာမှာ ထားရက်နဲ့ ပန် ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ ဟင်"

"လာမယ်လို့ ပန် ကတိပေးထားတာပါ ပိုင်ရယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေရပြန်တာလဲ"

နဖူးပြေပြေအောက်က မျက်ခုံးတန်းတန်းတွေ ထက်သို့ ဆံစတချို့ တွယ်ကပ်နေတာက ကြည့်ကောင်းသည်။ ညီညာသွယ်တန်းသော သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးတတ်တာက စွဲဆောင်မှု ရှိပါသည်။

မေးရိုးသွယ်သွယ် အရပ်အမောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်း။ ပန်ကို ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေက ရီရီဝေဝေ။

"ပန်"

"ဟင်"

"ပန် အရမ်းလှတယ်ကွာ၊ ကြည့်လို့ မဝတော့ဘူး"

တမေ့တမောကြည့်ရင်း သွန်းဆက်ပိုင်က ရဲတင်းစွာပဲ ဆိုသည်။ သူ့ ရှေ့မှာ မို့ ပန် မျက်နှာလေး ရဲသွားပေမယ့် ကျေနပ်နေသယောင်။ သွန်း ဆက်ပိုင်နဲ့ ပန်ရဲ့ အတိုင်းအတာက ဘာလဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတာ တော့ အမှန်။

"မြှောက်မနေပါနဲ့ ပိုင် ကျွေးမယ့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို စားဖို့ လာခဲ့ တာ"

"ပန်နဲ့ လက်ဆုံစားချင်လို့ တမင်မစားသေးဘဲ စောင့်နေရတာ ကဲ လာ သွားကြရအောင်"

ပန်လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ သွန်းဆက်ပိုင်အသွင်က သူ့ကို သတိမထားမိတာ အသေအချာ။

"နေဦးလေ ပိုင်ရဲ့ စံချိန်ညီကို မခေါ်တော့ဘူးလား"

ပန် ပြောလိုက်မှ သွန်းဆက်ပိုင်က သူ့ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။ ပန်က သွက်လက်စွာဖြင့်

"ပိုင် သူက ပန် ပြောပြောနေတဲ့ စံချိန်ညီ ဆိုတာလေ"

သူ ပြုံးပြတော့ သွန်းဆက်ပိုင်ကလည်း ဖော်ရွေစွာ ပြန်ပြုံးပြသည်။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် စံချိန်ညီ၊ ပန် ပြောပြထားလို့ စံချိန်ညီ အကြောင်း ကျွန်တော် အားလုံး သိထားပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

ထိုးပေးလာသော လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ

တော့ တစ်မျိုးကြီး ပန်ကသူ့အကြောင်း ဘာတွေပြောပြထားတာလဲ။ မ
ယှဉ်သာသော သူ့အတွက် သွန်းဆက်ပိုင်က ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ဖြစ်
သင့်သလား။

"ပန်နဲ့ စံချိန်ညီက မောင်နှမတွေ ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ပန်ကို ခင်မင်သလိုပဲ
စံချိန်ညီကိုလည်း ကျွန်တော် ခင်မင်ပါတယ်"

သွန်းဆက်ပိုင် ရိုးသားဖြူစင်စွာ ပြောနေတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒါပေ
မဲ့ သူ့စကားက ဟန့်တားလိုက်သည့် သဘောဆောင်နေတာမို့ သူ့အဖြစ်
က အောင့်သက်သက်။

ယောက်ယက်ခတ်နေသော အတွေးကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်
။ သူနှင့်မှ မသက်ဆိုင်ဘဲ။

"ပန် သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပဲပေါ့ဗျာ"

"အိုကေ ပန်ခေါ်သလို ပိုင်လို့ ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လ
ည်း စံလို့ ပဲ ခေါ်မယ် ဘယ်လိုလဲ"

သူ ခေါင်းဆတ်ပြမိတော့ ပိုင်က သူ့ပခုံးကို သူငယ်ချင်းရင်းချာတစ်
ယောက်လို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပန်က ကြည်နူးနေဟန်ဖြင့်

"ကဲ အဆင်ပြေပြီဆိုရင် သွားစားကြရအောင် ပန် ဗိုက်ဆာနေပြီ"

ပန်ကို သူတို့ နှစ်ဦး ခြံရံလျက် လှမ်းထွက်ခဲ့သည် ။ ပိုင်နှင့်ပန်တို့ ၏
သူ့အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတရားကြောင့် ကြည်နူးရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ
တော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို

တကယ်ဆို ပန်အပေါ် မရိုးမသား ဖြစ်နေတာက သူ တစ်ယောက်တ
ည်းပဲလား။

ပန် ကိုယ်က ဒုတိယလူတစ်ယောက်လား။
